

Början av 1930-talet var en besvärlig krisperiod med stor arbetslöshet, och som en följd därav var det svårt att få slantarna att räcka till för de nödvändiga behoven. En inkomstkälla särskilt för landsbygdens kvinnor var då som nu hemslöjd, särskilt vävning, och många hemslöjdsfirmor tog hand om dess produkter till försäljning. Jag blev erbjuden att väva breda dukar, ett arbete som betalades bättre än vävningen av de smala bordlöpare och servietter som jag förut ägnat mig åt. Men det krävdes en bredare vävstol än den jag hade, så jag gick till den mycket duktige och anlitade snickaren Stikå Järk och frågade, om han kunde hyra ut en åt mig. Det kunde han inte då, men efter ett par dagar kom han och erbjöd mig att få överta en vävstol, som han snickrat på beställning men som mottagaren tyckte var för stor. Jag var tacksam för detta och fick köpa den på goda villkor. Men sedan rullade det igång!

— Anders och Stikå Järk hade varit goda vänner, och Järk hade bl. a. hjälpt Anders att laga hans förstuga. När Anders hörde talas om vävstolsaffären, ville han gärna vara med om att dela den goda förtjänsten och erinrade sig, att det var han, som lämnat Järk virke till vävstolen. Nu krävde han att få betalt av Järk för detta.

Men Järk i sin tur krävde att få betalt för all den ved, som han måst elda upp för att få det sura och dåliga virket användbart. Därtill kom att det var kvistigt och ett allt annat än prima material.

Nu kom Anders ihåg, att Järk fått hö av honom, och han skickade honom en räkning på detta. — Till svar kom en moträkning från Järk — på lagning av förstuga, till samma pris — och så var det oavgjort igen!

Då drog sig Anders till minnes, att han bjudit Järk på en motorbåtsfärd till förvaltaren Schelins sommarstuga. Dit var det ungefär en mil, och nu ville han ha betalt för den resan.

Men Järk mindes också, att motorn hade strejkat på halva resan bort, och lika illa gick det hem, så Järk hade fått ro, och det ville han ha betalt för — och så var det stopp igen.

Men till slut kom Anders på ett sätt: han anmälde Järk för vanhävd av fäbodjord, för jord som inte ens var hans. Då måste ju Järk betala de två ”gode män” som skulle syna den påstådda vanhävden — och då gav han upp.

— Det gick som det brukar gå i dylika fall: ingen vann på affären, men vad gjorde väl det, när de ändå hade fått hävda sin förmenta rätt — och det var ju huvudsaken!

Johanna Braf